

Florian Jacobs

*Zwaan
en
zang*

ISVW UITGEVERS

Florian Jacobs

Zwaan
en
zang

ISWW UITGEVERS

De nar

Jij bent een speler.

Speel.

Speel met je speeltuig,

speel in het water,

speel in de bomen, op het land.

Speel.

Speel in de korenhalmen, speel met de sneeuwpop,

speel in de straten, op drempels van spooksteden,

speel met de auto's, speel met je kinderen, speel met je moeder,

speel

tot elke speler heeft gespeeld,

tot de laatste speler is ontmoet en heeft gespeeld,

tot de laatste steen is gelegd, de laatste steen is geworpen,

de laatste kaart is gedeeld,

tot je adem speelt met je longen en je hart buitenspel is gezet.

Jij bent het kind dat op de oever speelt en blij is met zijn speeltuig.

Laat niet de schaamte over je komen

maar speel, weg van de schaamte, weg van de schaamte

die een andere speler je opdraagt, laat niet met je spelen

maar speel alleen alle dagen lang.

Speel je zorgen weg, draag ze op je rug

tot ze sterven. Sticht dan spelend een stad.

Speel als alle anderen zijn uitgespeeld,
weg zijn in een grot onder de grond.
Speel in de wolken met je vleugels naar de zon,
schreeuw tijdens het spelen tot de echo je antwoordt,
dans over straat met je speeltuig,
speel met het noodlot, speel met de toekomst,
speel het verleden van je af het heden achterna,
speel verder, speel hoger, speel dieper, speel kleiner,
speel met vulkanen, speel met geisers,
speel met aardbevingen, speel met vloedgolven,
speel tot de laatste bruid haar sluier heeft afgeworpen,
speel tot de laatste vogel zijn vleugels heeft uitgeslagen,
speel tot de laatste ademtocht van de laatste mens in de laatste woning
op de laatste dag van de laatste eeuw voor de nieuwe baaierd komt en
je vergezelt op een speurtocht naar nieuwe spellen want
ook de laatste heerser zal met brood en spelen
het spelen van zijn onderdanen overzien en bespelen,
speel tot de ratten aan je voeten knagen en de muizen door je
neusgaten binnen trippelen en je kinderen in hongersnood van je
vingers eten en je hond aan je darmen bezig is terwijl een slang zich
om je heen wikkelst en als een kat die met een muis speelt je dood
speelt onder de lucht waarin de wolken spelen.

Een spel spelen zij tot de laatste steen is geland, de laatste kaart is
gedeeled,
speel en lach naar hen die weigeren te spelen,
die onder gaan in serieuze blik en gesloten mond.
Wees het bezwete lichaam dat danst en speelt tot de laatste
zonsondergang bulderend in donder en bliksem en schemer in een
grijze hemel verzinkt.

Afrodite

Ochtend. Wereld van zand en tijd, ontwaak.
Afrodite komt, om te gaan. Naar zee ditmaal.
Ach vogels, waarom nu pas het kwekken stokken,
waarom nu pas zwijgend takkeneinden zoeken,
nu zij al afdaalt in stofwolken?

Zee waar land van droomt, ruis haar stilte toe.
Wuif dauwende tranen van wangen, kleur het bleke rood,
laat haar ogen hun vuur laatst op aarde storten,
ogen vol groen, gerijpt en jong. Zomerprelude. Lenteboom.

Gezicht vol adem, mond van gesmolten zonnen,
lach van dwarrelend blad in parelmeer.
Wereldloze. Tijdverstokene. Stemverstommende.
Je grot fluistert je. Morgenlicht en terugkeer.

Liefste.

Liefste, jouw wereld is er een van golven,
van regelmaat en het soms opstuiven van vervoering,
van het kalme neuriën der brandingtonen.
Weet, in je handen die ons zacht beroeren,
in je borsten die de horizon licht doen bollen,
in je fluisterstem die elke oproer smooit,
is jouw werk. Leef buiten, in oeroceanen en wilde bossen.

Dichters zijn stichters. De wereld is hun een geweest oord:
een stilgevallen fontein, het bodempje water krioelend verstopt,
een late tram vol mensen, stemmen die een dreunen worden,
maar zolang er zee is, blijven eigen woorden,
zolang er koningin is, vervagen schreeuwkoren,
elk lief woord een druppel die de dorst stilt.

Afrodite, mijn enige geloof,
mag ik blijven zingen in een lege kerk?

Dichters zijn stichters. De wereld is hun een geweest oord:
een stilgevallen fontein, het bodempje water krioelend verstopt,
een late tram vol mensen, stemmen die een dreunen worden,
maar zolang er zee is, blijven eigen woorden,
zolang er koningin is, vervagen schreeuwkoren,
elk lief woord een druppel die de dorst stilt.

WWW.ISVW.NL